

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

TORNANT DEL MERCAT.

PLAZA
DE
ORIENTE

—Hi tingut de fer com las criadas que 'ls dias de la gripia anavan á buscar gallina... ¡Hi arreplegat lo que hi pogut y al preu que me n' han demanat.

DOCOS homes hi ha que ab tan poch temps hajan alcançat lo renom y la popularitat de que avuy gosa l' infatigable explorador portugués.

Geògrafo, viatger, militar y diplomàtic, tot en una sola pesa, sembla l' encarnació d' un de aquells sers ideals que 'ns pintan los autors de novelas.

Ell va ser qui va explorar per primera vegada las desconegudas regions del Africa central, que avuy los inglesos s' han fet sévas per la rahò de la forsa.

Tots los viatgers havian abordat l' Africa per la part del Est. Ell va iniciar una corrent inversa, entrant per l' Oest y comensant la seva exploració desde 'l golf de Guinea.

Dotat d' una audacia sense limits y vencent totas las contrarietats y privacions imaginables, va lograr trepitjar terras que may havian vist la llum de la civilisació, posantlas desde aquell moment, com es de rigor, baix la protecció de la bandera de Portugal.

Al tornar últimament á recorre aquells paratjes, ha vist ab la sorpresa que tothom pot suposar, que 'ls inglesos, guiats pels informes qu' ell havia donat, s' havian fet amos d' aquells immensos territoris, enarbolant la bandera d' Inglaterra allí ahont sols devia alsarse la ensenya lussitana.

Tal ha sigut l' origen de la qüestió entre las dugas nacions, qüestió que 'ls inglesos han resolt violentment, apoderantse de la manera més descarada de las colonias del centro d' Africa, y amenassant á Portugal ab deixar-lo completament despullat si s' atrevia á aixecar la veu contra tan infame usurpació.

Per lo demés, Serpa Pinto es jove encare y pot donar dias de gloria á la seva patria, prestant lo seu concurs á la grandiosa obra de la civilisació del continent africà.

RODA 'L MON... Y TORNA AL SUFRAGI UNIVERSAL.

DESPRES de rodar quinze ó vint dias de Herodes á Pilat, ó com si diguessem de Lopez Dominguez á Cassola, passant per en Gamazo y per en Romero Robledo, D. Práxedes, ab lo tupé pansit, va caure esbufegant y dihent ab veu mitj ofegada:

—La conciliació es impossible... ¡Malehida siga l' hora en que vaig embrancarme en la ingrata tarea de confeccionar aqueix pastel, que per la seva naturalesa més que pastel havia de sortir *pastitxo*! Dos cosas hi he perdut: los ingredients y la paciència.

Y recordant algú que l' héroe de Sagunto, dida seca de la Restauració, havia dit varias vegadas que si don Práxedes no se 'n podia sortir, algú altre s' encarregaria de realisar la ditxosa conciliació, quan D. Práxedes va donarse per vensut, empunyá 'l molinet de la cuyna y 's-disposá á funcionar lo gran cuyner Alonso Marti-

nez, home molt destre en tota classe de guisofias, desde las més conservadoras á las més democráticas.

Gran assombro entre 'ls polítichs qu' están á véurelas venir.

L' obra mestra de aquest mestre portava una gran qua.

Y tothom treya 'ls seus càlculs.

Deyan los conjurats:

—Ha arribat la nostra. Per últim hem aplanat al home que 'ns havia posat lo péu á rotllo. Inutilisat D. Práxedes, lo porvenir es nostre. Nosaltres serém ministros, nosaltres

ocuparem los principals destinos, nosaltres menjarém... y ell dejunará.

Però una idea contribuía á enterbolir las sévas alegrias. Per gobernar necessitavan contar ab majoria á las Corts, y lo qu' es la majoria dels diputats son adictes al home del tupé, desde la punta dels cabells á la punta de las botas.

Per aixó, quan se 'ls parlava de un ministeri intermedi, deyan los més pacífichs:

—¿Nosaltres ajudar-lo? ¡Un rave fregit! ¿Es á dir que 'ls qu' hem tingut fins ara calma, paciència y disciplina hem de contribuir á que 'ls descontents, los rebeldes, y 'ls indisciplinats triunfin y prosperin? ¡May de la vida!

Y quan á D. Práxedes li preguntavan:

—Pero ¿vosté será capás de ajudar als traidors del partit? ¿Vosté tindrà prou patxorra per prestarlos lo seu valió apoyo?

D. Práxedes no responia; y 's limitava á gratarse la galta.

Davant de qual actitud deyan los fiels sagastins:

—¿Veyeu? Lo jefe no diu res; pero 's grata. Lo qual vol dir qu' en cas necessari 'ns hi hem de fer fins ab las unglas.

Y venian los conservadors fent tots cara de Pasqua, la insolent rialla pintada en los llabis, la satisfacció relluhintlos en la vista.

Los més atrassats de vintivuyts exclamavan fregantse las mans de gust:

—«Ha arribat la nostra! Ara si que pagarem al sastre, al sabater, á la patrona, al mosso del café, al gallego del aygua y á la bugadera.

«Perque, senyors, si la cosa ara no 'ns pinta, ni may. L' Alonso Martinez s' ha encarregat de constituhir gober: suposém que 'l forma: naixerá un gober mort y al cap de quatre dias anirém á enterrarlo y 'ns quedarem ab l' herencia del difunt. Aixó sí arriba á trobar la manera de constituhirlo, que lo més probable es que 's tinga de quedá' ab las ganas... y en aquest cas no hi haurá mort, sino feto, pero la partida sera sempre nostra.»

Y quan ab mirada piadosa, contemplavan á D. Anton, D. Anton sonreya com lo dia que va casarse.

Lo gran cuyner no va trobar modo ni manera de conjumar lo pastel. Las mateixas dificultats que havian fet fracassar á D. Práxedes, van impossibilitar lo treball del gran cuyner. Al segon dia ja estava rendit.

Los conservadors ja 's vestian de las festas, quan tot de un plegat un periódich publica la següent noticia:

—«Ahir á Madrid se van vendre més de trenta mil pitos.»

Y 'ls periódichs republicans deyan poch més ó menos, quí ab uns termes, quí ab uns altres:

«Está vist: tots los ensaigs que vulgan ferse de monarquia democrática fracassarán per decret de la fatalitat. Al any 83, quan anava á establirse la universalisació del sufragi, lo partit liberal va ser expulsat del poder. Igual fenómeno se repeteix set anys més tart. Será precis que tots los liberals qu' estimin la democracia prengan una resolució salvadora.»

Y 'l trágul anava acentuantse.

Per aixó, sens dupte, ha succehit lo que molts no creyan ja possible, y no obstant es lo únich lògich y natural en las presents circunstancias.

D. Práxedes va rebre l' encàrrech de constituhir gober, sense dificultats, sense trabas, ab llibertat completa.

Los conservadors s' han tornat de color de terra de escudellas... los conjurats de color d' ocre.

¡Quina trastada! Tornar á trobarse á cent lleguas del poder, quan ja sentian los perfums succulents que s' escapavan de la cuyna... ¡Oh! Lo qu' es aquesta no li perdonan.

Ja dihen que 's preparan pera ferli sentir tot lo pés de la seva indignació... Ja dihen que anirán á las Corts com las bugaderas al safreig, ab lo picador á la mà, disposats á armar á tot' hora la gran serracina.

Pitjor per ells.

Lo gober té un medi de defensa invencible: lo sufragi universal.

Lo sufragi universal ha salvat á n' en Sagasta; qu' en Sagasta, en justa correspondencia, salví 'l sufragi universal.

Y després lo país, lliurement consultat, resoldrà la

crisis, aqueixa crisis suprema que no son capassos de resoldre 'ls partits gastats de la monarquia.

P. K.

LA VEU DELS MORTS.

Moteczuma y Atahualpa van trobarse á Panamá, y al mirarse 's somrigueren, murmurant al encaixá:

—«Ja los forasters son fora.»

Y al Brasil varen signá.

—«Altre cop nos troben lliures dels dominis estrangers. Si are morts de gana arriban los moderns aventurers, han d' anar de porta en porta vá captá 'ls nostres diners.»

«Nostra rasa vá acabarse, van robar nostrestresors, y are 'ls nets dels que sigueren un jorn nostres opressors, ab lo plor als ulls nos venen reclamant nostres favors.»

Y 's conta que en tant parlavan los dos personatjes dits, dintre 'l lloch hont descansavan escoltanho ja arraulits, Hernán Cortés y Pizarro van tombarse avergonyits.

FOLLET.

CONTINUAN á Portugal las manifestacions contra 'ls inglesos, cada dia ab més vigor.

Ultimament s' ha obert una suscripció nacional pera construhir una esquadra de combat y aixecar per tot arréu obras de defensa, y en pochos dias s' han recullit sumas fabulosas.

Un noble ha ofert las sévas rendas d' un any, que ascendeixen á més d' un milió de pessetas.

Un altre ha donat setze ó divuyt mil duros...

Lo comers, la industria, las classes populars, fins l' exercit... tothom ha pres part en tan patriótica suscripció, ab un entusiasme indescriptible...

¡Endavant, portugueses! Los pobles més dignes no son los més forts, sino 'ls que ab més energia saben de pensar le seva llibertat y la seva independència.

En lo que Portugal ha demostrat més admirable instint, probant que coneix de sobras als inglesos, es en la resolució de rompre las relacions comercials ab ells.

No pot donarse un acte més hábil ni un acord més unánim. Tothom l' ha acceptat immediatament: d' ara endavant cap portugués tindrà tractes ab inglesos, ¡ni 'ls saludará siquiera!

Es una estocada de mestre, que ha ferit á Inglaterra fins á l' ànima.

Felicitem altra vegada als nostres germans de Portugal y repetim la nostra incondicional adhesió.

¡Guerra als usurpadors! ¡guerra als escamotejadors de colonias!

D. Amadeo ha mort.

Sino 'l rey d' Espanya, ha sucumbit qui havia portat la corona del nostre país, sempre ab dignitat, despossehintse d' ella 'l dia que va compondre que per sostenirla sobre del seu front, hauria hagut de derramar sanch espanyola.

Aquell dia va ferse immortal.

D. Amadeo havia vingut á Espanya en las pitjors condicions imaginables. Acabava de ser assassinat lo general Prim, lo més ferm puntal de la revolució de Setembre. La monarquia estrangera naixia morta.

A pesar de tot doná mostrars de un valor caballeresch, atravesant los carrers de Madrid sense escolta, al dirigitse á Atocha, antes que á Palacio, á pagar un tribut als restos inanimats del héroe de la Revolució.

Combatut pels republicans, pero ab més sanya encare y ab inicuo despreci per la noblesa alfonsina, victima dels odis qu' entre ells se professavan los homes de la monarquia, quan se convencé que havia de ser una dificultat perque Espanya recobrés sa llibertat y sa independència, baixá ab dignitat los esglahons del trono y 's retirá al seu país.

Allí l' ha sorpres la mort.

Y al morir se 'n emporta al sepulcre lo sentiment y 'l condol de totas las personas honradas.

A Campins diumenje van celebrarse eleccions per segona vegada, y per segona vegada la cosa va acabar com lo rosari de l' Aurora; es á dir, á garrotada seca. Ja se sab. A Campins, *campi* qui puga.

La manifestació republicana del diumenje en honor dels màrtirs republicans sepultats en lo cementiri de Sarrí, signé solemne y ordenada.

Per consegüent, las precaucions adoptadas per l' autoritat, resultaren completament inútils.

Ab tal motiu, lo president de la manifestació pogué dir al delegat del govern civil:

—Digui al Sr. Gobernador, que la manifestació s' ha realitat seriament y sense la menor perturbació del ordre. Y tingan entés que l' ordre 's troba sempre entre 'ls republicans.

¡Quántas cosas se diuhen are que Portugal ha rebut un insult!

¡Li haurien inferit, per ventura, si Portugal y Espanya estiguessen units formant una sola nació?

—Dificilment.

Però la unió dels dos pahissos se considera, si no impossible del tot, sumament difícil.

Diuhem qu' en lo camí que han de recórrer los dos poblès hi ha dos mobles, dos especies de cadiras qu' embargan lo pas.

Animéms de una vegada, fém uns y altres lo cor fort, portemlos al sostre mort y donguémnos l' abressada.

S' havia pensat seriament en atribuir origen diví al poder temporal del Papa, colocantlo en conseqüència entre 'ls dogmas de la religió catòlica.

Però 'ls que tal cosa pretenían s' han tirat endarrera, considerant que las nacions catòlicas com Espanya, Austria y demás que han reconegut lo reyne de Italia anavan á quedar gravement compromesas, obligadas á retractarse ó á quedar excluidas del gremi de la Iglesia.

Davant de aquesta consideració tan material y positivista 'l Sacro Colegi, ja que ha perdut los hons, no ha sabut resignarse á perdre las esquellas.

De manera que al poder del Papa podem considerarlo completament mort.

Al menos los Cardenals acaban de cantarli las abollas.

CARTAS DE FORA.—A un feligrés de Santa Perpétua de Moguda, després d' examinar-se de doctrina cristiana, lo rector li digué que si volia practicar una obra bona, quan fos casat s' aconduqués ab tal metje y ab tal apotecari, qu' eran homes que cumplían ab l' iglesia, y que 's guardés de ferho sobretot ab l' altre metje, qu' era un liberal que ni siquiera anava á missa. Resposta del feligrés:—«Veurá, senyor Rector, jo he vingut aquí á examinar-me y no á escoltar recomendacions. De metje y apotecari ja me 'n tinch y constí que 'ls vull perque 'm curin y no perque li dongan feyna á vosté y al enterra-morts.» ¡Beute aquestou!

A pesar dels esforços que fa 'l rector de Olesa de Montserrat, protegit per l' Ajuntament, no ha pogut reunir més que set ó vuit baillets en la escola capellanisca que ha instalat en lo local de la presó de donas. Ja déu haverse convensut de que 'ls ensotanats van passant de moda y que la gent del día no están per comedias. En cambi l' escola laica cada día més campant.

Lo rector de Llorens (Arbós) es un enemich acérrim dels balls, dihent que 'l ballar fa dimoni. Per evitar que 's balli ha organísat Hicas de Maria y tots los días de festa hi está sobre, y además Lluisos, los quals per demostrar las sévas intencions devotas hasta gastan boina.—Es tal la ténria que té á la ballaruga, que un día va dir desde 'l péu del altar, que podia perdonarse tot pecat, encare que siga robá y matá, tot, menos als músichs. ¿Han vist may una bestiesa més grossa?

Ab l' organizació de *El apostolado de la oración* lo rector de Vilassar de Mar no s' enten de feyna. Días ehda rra va anarhi un jesuít a contar quéntos, després, va haverhi exercicis y fins una professó, á la qual hi assistiren la flor y nata de las devotas, totas ab candela, que semblava que anessin á buscar caragols. Lo més bonich es que havente de repartir la comunió general lo diumenje, tota la nit del dissapte va haverhi á la iglesia bugada mística. Lo local estava plé de famellas; no hi havia més que tres ó quatre llums y encare mitj apagats. Y 'l rector y 'l vicari, l' un de 35 anys y l' altre de 26, treballavan com uns desesperats repartint absolucions. ¡Alsa llops!

LOS DIRECTORES D' ESPANYA.

ff de que comensin á calcular tot lo que poden donar de sí y lo que podem esperar d' ells, aném á tras-sar á corre-cuyta la silueta dels nou mortals que forman lo ministeri que desde dimars remena las cireras del país.

Y fentlos notar de pas que tot lo que s' inaugura en dimars acaba malament, entrém en materia des-

seguida.

Presidencia.—SAGASTA. Ja 'l coneixen temps há. Es l' home del tupé, de la calma, de las paraulas bonas y de las accions dolentas. Es capás de prométreis la lluna avuy, y dirlos l' endemá que ignora lo que vol dir lluna.

Havía dimitit lo càrrech de President y gracias á las sévas habilidades s' ha tornat á quedar al candelero. 'S creu l' home necessari, y per ara 'ls fets li donan rahó.

Hisenda.—EGUILIOR.

—¿Ab qué 's menja aixó?—dirán vostés.

De fixo que may l' havían sentit anomenar.

En efecte; es un dels polítichs que han pujat més de pressa. En nou anys ha arribat de soldat ras á ministre. Sembla qu' es home que sab de qué se las héu y que té molts plans

Además té molts quartos.

Es una gran ventajá. D' aquest modo, en un cas apurat, pot avenirse á fer de ministre gratis.

¡Ell ray que no ho necessita!

Estat.—VEGA ARMILLO.

Aquest sempre es ministre. Y ho es pèlsèu mal carácter. Quan no pot atrapar una cartera, 's torna esbalotador, discrepant, dissident y totas las barbaritats imaginables.

Per xó en Sagasta, que li té més pór que al diable, perque calli y estigui content, sempre 'l coloca en lo ministeri.

Es noble antich y vesteix bastant bè. Com á ministre..... cosi cosí.

Gobernació.—CAPDEFÓN.

'S diu *Trinitari*, pero no n' es. En lo ministeri anterior desempenyaba la mateixa cartera que ara, y en veritat siga dit, no es dels que ho fan més malament.

Procedeix de Valencia y es molt amich de 'n Sagasta.

Aquestas son las sévas circunstancias més notables.

Ultramar.—BECERRA.

Ex-miliciano, ex-tremendo, ex-republicá y casi casi ex-demócrata. Desde l' any 88 es ministre d' Ultramar. Quan va pujar volia moralisarho tot, *netejar* l' isla de Cuba, introduhir reformas á Filipinas y que sé jo qué més.

Però no va fer ré.

Ara que ha tornat á pujar, probablemente deurá repetir idénticas promesas y 'ls resultats deurán ser aproximadament los mateixos.

Molts li preguntan per qué no va en *perscna* á Cuba, per arreglar aquell tinglado ab coneixement de causa.

Però ell fa 'l pagés y no 's mou d' aquí.

Té pór que si anava allá, 'l prenguessin per un *guagiro* y no se l' escoltessin.

Guerra.—BERNÚDEZ REINA.

Ministre nou. Procedeix del arma d' artillería y se li coneixen molt pocas hassanyas

Diuhem que es persona que val, pero...

¡Es lo conceller de 'n López Domínguez!

Si en lo ministeri de la Guerra no té més acert que en los consells donats al pobre nebot de 'n Serrano, ja 'ls juro jo que aném á riure de valent.

Gracia y Justicia.—PUIGSERVER.

Aquesta terra es lo país de las cosas extranyas y de las injusticias. No hi há nació del món en que tot estiga més mal repartit.

Los uns no tenen un xavo: los altres viuhem rodejats de millóns: los uns no serveixen per res, los altres serveixen per tot.

Aquí tenen en Puigserver. Apenas fa un any era ministre d' Hisenda; ara n' es de Gracia y Justicia.

Una de dugas; ó 'l fer de ministre no vol cap mérit, ó aquest home es un talent de primera calitat.

Seguint per aquest camí, encare espero véurel comandant de la guardia municipal ó bè bisbe de qualsevol puesto.

Marina.—ROMERO MORENO.

Al revés de 'n Romero Robledo, que ha figurat en tots los partits, aquest senyor no ha figurat en cap. Es ministre per primera vegada.

Té una pila de creus; pero segurament cap pesa tant com la que ara s' ha tirat á sobre.

¡No es pas res aixó de dirigir una marina sense marinos y una esquadra sense barcos!

Foment.—DUCH DE VERAGUA.

Propietari de la famosa *ganaderia* que porta 'l seu nom. Suposo que desde are endavant, cap espasa voldrá lidiar toros del duch.

Tenint l' amo ministre ¿quí 'ls aguanta? ¡no 'n gastarán pocas d' agallas, disfrutant de la impunitat que 'l càrrech del seu *principal* 'ls proporciona!

En las cámaras lo duch será temillé. Si un diputat 'l ataca ab masca calor ¿qué més senzill, en lloch de contestarli, qu' enviarli un toró?

FANTÁSTICH,

PLANXAS DE D. ARSENI

—Ja estich cansat de 'n Sagasta, no 'l vull més en lo poder, es precis tení un programa més fixo y méns incert.

Ell se creu que jo no hi papo y que no veig mesos há que 'l camí que segueix ara... ¡quí sab abónt va á pará!...

En quan á ser necessari, no n' es ni may n' ha sigut, perque de primers ministres ¡no 'n tindréms poch, Déu m' ajud!

Jo ja hi dit... allí hont dech dirho, lo que 'm sembla convenient, qu' es formá un nou ministeri ab polítichs de talent.

Enviá á passeig don Práxedes, fé una gran conciliació... y preparar la tornada del partit conservadó.

Es inútil posá obstacles al plan que jo he aconsellat: se farà lo que jo indico y tot quedarà arreglat.—

Aixís en Martínez Campos parlava als seus bons amichs, presentantse com á mestre en l' art de salvá embolichs.

Ell ja 's veya al senyó Alonso convertit en president, rodejat de quatre tipos que 'l seguissin dócilment;

Però l' intrépit Sagasta no va deixarse agafar y ab las sévas arts y manyas va sapiguerse aguantar.

Tot lo plan del pobre Campos ha caygut fet á bossins, entre 'ls bravos y 'ls aplausos dels batallóns sagastíns.

Los consells dats en *cert puesto*, las observacions de pes, las sévas andalusadas... tot ha estat igual que res.

Lo maquiavélich don Práxedes segueix en lo seu silló. Y ara diu:—¿Ho veu, Arseni, com no tenia rahó?—

¿Qué farà en Martínez Campos, després de aquets gran *miquel*? ¿S' amagará á casa seva, plorant llágrimas de fel?

¿Confessarà que en política es un zero colossal, ó un pilot de forsa neutra que no fa ni bè ni mal?

Jo no sé si don Arseni parlará ó si farà 'l mut ni si ara tindrà prudencia ni si será testarut.

Lo que sí vull suplicarli, per lo molt que li vull bè, es que agafi un mocador y 's moqui... que li convé.

C. GUMA

EGONS declaracions del senyor Sagasta, la missió del nou ministeri es aprobar los pressuposts, normalisar l' administració, restablir la pau y la concordia... y fer votar lo sufragi universal.

¿Observan com ha posat lo sufragi universal al últim?

Ja cal que modifiqui l' ordre de

la cosa, D. Práxedes: lo sufragi no ha de ser lo últim, sino lo primer.

A Madrid s' ha operat un miracle prodigiós.

En Romero Robledo no vol enrahonar.

¿Li haurán tapat la boca, tal vegada?

Per desgracia pèl país, lo marqués de Sardeal s' ha prestat á sustituirlo y hem de confessar que amensassa enrahonar encare més que 'l pollo.

Y ab més poca solta.

¡Y tot perque no l' han fet ministre!

¿No hi hauria medi de taparli també la boca ab alguna coseta?

Perque, una de dugas: ó li tapan la boca á ell ó 'ns tapém las orellas nosaltres.

Los conservadors están sumament afligits.

Ara que ja 's creyan al poder ¡calculin quin desengany, al veure que la cessantia ha tornat á allargársels!

Sort que ara vé la quaresma. Llavors al menos, si algú 'ls veu dejunar, podrán dir que ho fan per devoció.

En Romero Robledo y en Cassola 's fan morros y están á punt de separarse del tot.

Es lo qu' ells dirán:

—Si no hi ha res á repartir, ¿qué n' acabém de formar societat?

Diuhem que si 'ls conservadors inglesos han fet la gran trastada á Portugal, ha sigut al objecte de guanyar las próximas eleccions.

Qualsevol diria que á Inglaterra als que van més llestos á afanar rellotjes, los nombran diputats.

En lo nou ministeri hi entran quatre ministres nous: l' almirant Romero, lo general Bermúdez Reyna, lo Duch de Veragua y 'l Sr. Egulior.

Los quals quan deixarán las carteras, cobrarán cada hú trenta mil ralets de cessantia.

L' Espanya; diuhem que pert un llenzol cada bugada;

menos aquesta ocasió qu' en lloch de un n' ha perdut quatre.

L' altre dia en Romero Robledo, aquest personatge que ab una mica més l' elegeixen ministre liberal, va emorsar ab lo Mónstruo.

Y com que tots dos van menjar de gust uns mateixos plats, deya un cronista:

—Avuy ja ho podem assegurar: D. Paco y D. Antón estan perfectament d'acort en uns mateixos principis.

A Madrid s'ha prohibit aquests dias la representació de la opereta bufa *La gran Duquesa de Gerolstein*.

Adverteixin que aquesta obra s'representava sense dificultat en temps de Dª Isabel II.

Veritat es que en aquell temps no era coneguda encare la rassa dels generals *Bum-bum*.

Lo primer apoyo ab qui va contar l'Alonso Martinez per formar ministeri, sigué D. Cristino Martos.

—Conti ab mi en tot y per tot—es fama que va dirli D. Cristino.

Y com sempre succeheix en semblants cassos, l'endemà l'Alonso Martinez ja estava fora de combat.

Dos cosas hi ha al món que malan, causant terribles estragos:
la *sombra de! Mansanillo*
y la protecció de 'n Martos.

Del Palau que ocupa 'l rey de Portugal se'n diu Belén. Y com que a Portugal cada dia s'arma una manifestació anti-dinástica, es fácil que arribi prompte l' hora en que poguem dir:

Lo refrán ben clar ho diu
y ha refráns qu' están al pé:
«Un clavo saca a otro clavo...»
y un *Belén* a otro *Belén*.

Una advertencia que la publico perquè l' encarregat d' escriure l' historia patria no s' olvidi de consignarli: Lo senyor Alonso Martinez va rebre l' encàrrech de formar ministeri, lo dia de Sant Antoni.

Entenémnos: lo dia de Sant Antoni dels *A ses*.

Lo rey de Portugal ha renunciat a l' ordre inglesa de la Jarretera, ó siga a l' ordre de la Lliga-cama.

¿Qué importa que renuncihi a la Lliga-cama tenintlo com lo tenen lligat pel coll?

Un detall de un periódich local. A propòsit de la enfermetat del rey, parlava dels mobles de la real casa y deya:

«...la cama del Rey de hierro.»
¡Aquests monárquichs diuhen unas cosas!

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ar-pa.*
2. ANAGRAMA.—*Casat-Tasca-Tacas-Casta.*

3. TRENCA-CLOSCAS.—*Nabucodonosor.*
 4. CONVERSA.—*Real.*
 5. GEROGLÍFICH.—*Per persianas las casas.*
- Han endevinat las 5 solucions Pau Trucas, Sor Ana, y Antonet de l' Olla: 4. Carina y Bull-dock: 3 Un Submarino; 2 A. Pols, C. Onda, Un Cabo de Artilleria y Paco y Mandria

XARADA.

Primera surt dels rahíms,
la segona es musical,
la segona-quarta goma
y la quarta un animal.
La fruyta tres-quarta es bona
y Total es prima-dos
de la catalana terra;
ves si la trobas, lector.

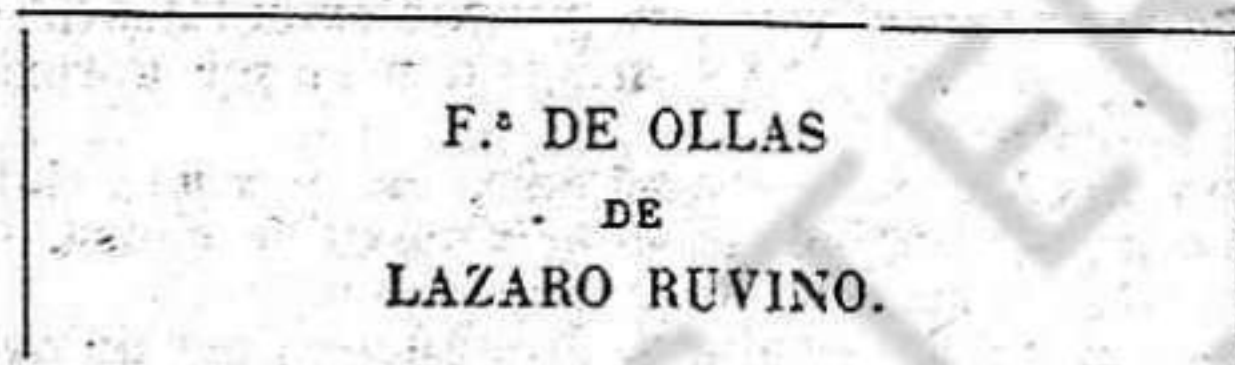
E. COSTA.

ANAGRAMA.

A n' en Pepito per Pasqua
li va comprar son Padrí
un sombrero ab una tot,
un total y un corballí.

MAGINET PETIT.

TRENCA-CLOSCAS.

Formar ab aquestas llettras lo titul de un drama castellá.
J. VILAGELIU.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—2.ª Element del globo.—3.ª Nom d' home.—4.ª Idem.—5.ª En l' ajedrez.—6.ª Animal.—7.ª Vocal.

K. STELAR.

GEROGLÍFICH.

LOS
matal
III
III. III

CASSINO ARTESÁ DE MANRESA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans A. Mulet, J. Font Trona, Un Mallorquí, Estudiant de Pilot, Jota Esse, Noy Cabo. X., P. S. Pou, J. Sabater, J. Bruquetas, Paco y Mandria, E. Petit, R. Costa, F. Bermul, E. Garcia y A., A. Ribera, A. Palleja, E. Nualart, Mata-serps, J. Pou Torren, J. Espanyol, Lavigalloir, Co-fa, F. Tina Brió, R. Rovira y G. y J. T. R.—*Le qu' 'ns enotas no sa per casa*

Ciudadans E. Sa'a, Sor Ana, B. Paco Mir, Ll. Orellut, Dolors Mont, L. A., A. d. Corral, E. Magarriña, Mata-serps, Any nou, J. Catala, Vilaseca, A. Rovira y G., E. Pe'it, P. P. T., J. Alamaliy y Artur del Torrent.—*Insertaré alguna cosa de lo que 'ns remeten.*

Ciudadá F. Jordana: Es un xich incorrecte, una mica arreglada podra insertarse —Pere Galindayna: En l' epigramatic, no hi trobém l' epigrama; l' altra esta plena de ripis.—Pedret (Mola): Lo que 'ns diu respecte de Vinebre ha de venir firmat y la firma n' ha de respondre —A Llimoner: La majoria dels versos podran apòitarse.—Bo IX: Va bé.—Bernat Xinxola: Es molt fluixet.—J. Staramsa: Los versos van bé; de la xarada falta la solució —Pepet del Carril: Lo sonet ordinarija; l' article veurém de aprofiarlo.—R. Rocavert: Los versos estan plens de ripis; ademés, l' assumpto es poch interessant.—J. Puig Cassanyas: La poesia encare que una mica massa seria, va bé.—Ego Sum: L' article haura de correjirse un xiquet; mirarem de aprofiarlo.—M. Ayné y M.: Los versos son molt estraganyats.—Ll. Salvador: Las dos poesias son fluixas.—A. Déu: Del mateix mal adoleix la seva.—R. Trilla: L' article no va prou bé.—M. Rinsec: Gracias per la poesia —Mayet: No podem aprofiar més que 'l suetto.

¡JA HA SORTIT!

LO DIA QUE 'M VAIG CASAR

(IMPRESIONS DE UNA NUVIA)
CAPRITXO MATRIMONIAL EN VERS
per C. GUMÀ.

Ab ilustracions de M. Moliné.

— Preu: ¡DOS ralets! —

Se ven en la Llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerias de Catalunya, kioscos y a casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA y La Esquilla.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22

LA COLLA DELS XASQUEJATS.

Pensant arribá al poder — treyan ja *cuéntas galanas* — pero al fi de la funció — se n' han quedat ab las ganas.